

[Johan Philipsen.]

sikre maskiner, så sikre pladsforhold, og som den anden linje, der er den vanskelige: overholdelse af forskrifterne, som hr. Simonsen har nævnt. Jeg har i årevis fået en meget håndfast belæring om, at skilte, der står „fabriktilsynet“ på; dem ser man næppe i det daglige arbejde. Skilte, der bærer navnet på en af ens egne kammerater, en af dem; man spiser frokost sammen med, dem respekterer man derimod; det vender jeg tilbage til til allersidst. Det er i alt fald, hvis det står til mig, meningen, at vi skal trænge langt ud på arbejdspladserne med ansvaret, og så skal arbejdsgiverne selvfølgelig beholde ansvaret for, at forholdene i øvrigt er i orden, at bevillingerne er til stede osv.

Forslaget fra SF går halvvejs ud fra den påstand, at arbejdsgiverne tjener penge på manglende sikkerhed; det er i hvert fald ikke rigtigt, det beror på totalt ukendskab til de faktiske forhold.

Må jeg føje til, at det er for billigt efter min opfattelse at forsøge at løse det spørgsmål ved hjælp af mere tilsyn. Jeg har da intet imod, sådan som arbejdsministeren har nævnt det, at arbejdstilsynet får et større personale, men tilsyn som en hovedlinje i dette spørgsmål løser i hvert fald ikke problemerne; den vej, vi skal gå, er i højere grad fremover at få den enkelte til at forstå, at han ikke alene har ansvaret for sin egen sikkerhed, men også har ansvaret for sine arbejdskammeraters sikkerhed. Det burde være et stående emne for alle samarbejds-møder i virksomhederne, hvad man kan gøre for at få bedre sikkerhed på pladserne.

Med hensyn til lønsystemer skal jeg henholde mig til det svar, som arbejdsministeren gav, og som hr. Simonsen uddybede. Vi kan jo føre agitation imod hinanden, som det svagt og indirekte fremgår af SF's forslag, men en løsning af dette problem kræver et sejt og pragmatisk arbejde, der først og fremmest må have til formål at bekæmpe den i os alle boende tendens til, at vanen sløver opmærksomheden og fremmer ligegyldigheden. Jeg er for så vidt enig i, at vi kunne trænge til en bedre statistik; men hvis man ellers læser statistikken, så fremgår det med al tydelighed, at det såmænd ikke er på de farligste områder, de farligste vejkruds, at ulykkerne sker; de sker, når noget danner vane, og så én i sjakket i et

øjeblik ikke har opmærksomheden henvendt på det, han i grunden burde passe.

Venstre er parat til ændringer til enhver tid. Jeg beder om, at man undlader at drive agitation på dette område, men at vi hjælper hinanden med det, der måske er det sværeste: at ændre de vaner, vi hver for sig er så tilbøjelige til at tillægge os i vor egen hverdag. Det er jo rigtigt, det har strejft min tanke ligesom hr. Simonsens, at det er ikke dem, der bygger bilerne, der er hovedårsagen til ulykkerne; det er dem, der bruger dem.

Må jeg afslutte med lidt utraditionelt fra folketingets talerstol at citere de afslutningsord, jeg hvert år bruger, når højspændingsværket i Åbenrå har personalefest, hvor jeg siger til kæresterne og konerne og pigerne: sørg nu for, at jeres mænd passer godt på sig selv og på deres kolleger, og husk at minde dem om det ved passende lejligheder hver eneste uge. For det er dér, tampen brænder. Arbejdsministeren er bekendt med, at vi er villige til at diskutere alle fornuftige bestemmelser, der lader sig administrere på en fornuftig facon, og vi søger hjælp på hovedområdet: bekæmpelsen af ligegyldighed.

Erik Hansen: Da mit partis ordfører i disse sager ikke kan være til stede i folketin- get i dag, skal jeg på hans vegne og på det radikale venstres vegne knytte nogle bemærkninger til det fremsatte forslag til folketingsbeslutning.

Allerførst vil jeg sige, at forslaget har jo fået lidt omtale inden debatten i dag. Da vi i sidste weekend læste aviser, kunne vi få en følelse af, at der var da nogle ting, som man ligesom gjorde til mærkesager inden for socialistisk folkeparti. Jeg har også opfattelsen af, at netop denne sag om arbejderbeskyttelseslovgivningen var et af de spørgsmål, man inden for SF ville tage op som en af de stærke mærkesager, hvor man ikke ville være tilfreds med at være en slags alternativ; men ville være det førende parti. Jeg forstod også, at ordføreren for forslagsstillerne, hr. Frandsen, var den, der på SF's kongres ligesom bar denne sag, og jeg forstod også, at hans stærke placering i hovedbestyrelsen har en baggrund i denne sag.

Men nu vel, nu har vi den altså her. Arbejderbeskyttelseslovgivningen er jo ikke en af